

[Aksel Larsen.]

Mit parti vil udfra disse synspunkter, og fordi vi er modstandere af enhver fordyrelse af arbejderbefolkningens daglige livsforhold, fordi vi er klar over, at det allerede er galt fat i de små hjem, stemme for socialdemokratiets forslag om prisbindingernes forlængelse. Må jeg i den forbindelse sige, at der tales så meget om betydelige lønstigninger for arbejderne. Sidst har Eiler Jensen påny holdt sin eneste tale på De samvirkende Fagforbunds generalforsamling, hvor han har fortalt, at reallønnen er steget ganske fantastisk, både i sammenligning med før krigen og i løbet af det sidste par år, og tidligere har den højtærede finansminister fremsat påstande her i tinget om betydelige lønstigninger for arbejderne i dette forår. Det er nødvendigt heroverfor at gøre opmærksom på, at den officielle statistik over kalorieforbruget pr. indbygger i løbet af de 11 år, 1939—50, som kan findes i den daværende regerings nationalbudget, viser, at kalorieforbruget pr. indbygger i løbet af disse 11 år er gået ned med 10 pct.

Det tyder på et gennemsnitligt formindsket levnedsmiddelforbrug. Jeg kan yderligere gøre opmærksom på, at pristalsudvalget har foretaget en beregning, der viser, at på 4 år, fra 1947 til 1951, er der ganske vist foregået en stigning i salget af nærings- og nydelsesmidler på 20 pct., vel at mærke når man ser på værdien, prisen på disse nærings- og nydelsesmidler, men at disse nærings- og nydelsesmidler i samme periode er steget i pris med 32 pct. Det giver et reelt fald i indkøbet af nærings- og nydelsesmidler i de 4 år, 1947—51, på 10 pct. Og hertil må lægges, at i de samme 4 år er befolkningstallet steget med 4 pct.

Altså — disse officielle statistiske beregninger dokumenterer, at levnedsmiddelindekøbene, levnedsmiddelforbruget i landet, er gået betydeligt tilbage. Da det formentlig ikke er velhaverne, der har indskrænket deres forbrug — mange af dem har vel forøget det —, kan man kun komme til det resultat, at de med de små indtægter, arbejderklassen og ligestillede, har måttet nedsætte deres forbrug med betydeligt mere. Og så skal man være, reverenter talt, ualmindelig tykpandet, hvis man kan finde på at fortælle eller oven i købet selv tro på, at arbejderne har fået betydelige forhøjelser af reallønnen og har brugt disse til nedsættelse af deres indkøb af mad.

Nej, der er igen tvivl om, at der er smalhans i hundredtusinder af arbejderhjem og småkårsfolks hjem her i landet, og det vil

blive langt værre, hvis man nu gennemfører de prisforhøjelser på levnedsmidler, som regeringen har til hensigt at gennemføre i to etaper, nu og så til efteråret — for det er jo det, der er meningen.

Egentlig søger jeg forgæves efter en motivering fra regeringens side for det, den her vil gøre. Jeg har i anledning af de sager, de forslag og de ændringsforslag, vi nu behandler, påny underkastet finansministerens fremsættelsestale af 6. maj en grundig undersøgelse, og den eneste sætning, jeg har fundet, som egentlig kunne motivere, at man siger: nu må vi forhøje de priser, arbejderne skal betale, er den, som findes på sp. 3978—3979 i folketingstidenden. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat. Finansministeren siger her:

„Vi er naturligvis klar over, at en øjeblikkelig afskaffelse af disse skotøjsrabatkort kan føles stærkt visse steder, selvom de meget betydelige lønforhøjelser må tages i betragtning ved bedømmelsen af dette forhold.“

De meget betydelige lønforhøjelser! Ja, du milde Hans Jørgen, hvorfra har finansministeren fået det indtryk, at der er sket „meget betydelige lønforhøjelser“ i dette forår? Måske tror han på det sludder, hr. Eiler Jensen fortæller på de Samvirkendes generalforsamling og andre steder; men han burde jo da vide, at mæglingsforslaget gav maksimum 6 øre mere i timen til en beskeden del af arbejderne, nemlig til de timelønnede og dem, der er lønnet på lignende måde, men ikke til de akkordlønnede. Og hvordan kan han kalde det for „meget betydelige lønforhøjelser“ efter en to-årig overenskomstperiode, hvor arbejderne stort set kun har fået de lønforhøjelser, der er hjemlet dem gennem pristalstreguleringen, om hvilken finansministeren udmærket vel ved, at selve pristalsudvalget har regnet ud, at hver gang arbejderne får 5 øre, skulle de i virkeligheden have 7 øre for at få dækning for den i henhold til den officielle statistik skete pristigning?

Hvordan finansministeren på baggrund af alt dette kan tillade sig at stå her i tinget og påstå, at i dette forår er der sket „meget betydelige lønforhøjelser“ for arbejderne, ved jeg ikke. Jeg ved i hvert fald, at finansministeren brugte dette som en begrundelse for, at arbejderne godt kunne tåle at give mere for deres fodtøj — men kun som en begrundelse herfor. Nu kommer han eller regeringen ganske vist og bebuder, at man midlertidigt vil forlænge skotøjsrabatten. Jeg er godt klar over, hvad meningen er: at så skal den bortfalde til efteråret. Men